

Polské Tatry - přechod

19. srpna – 23. srpna 2006

.....Od chaty k chatě.....

vedoucí: Jenda Schulz

účastníci: Petra, Bětko, Eva, Karel, Standa, Jirka, Vitold se synem, Jirka

1. den

trasy: a) Štrbské pleso – Rysy – schr. Morskie oko

b) Lysá polana – polana Palenica – Morskie oko – Czarny staw pod Rysami - Kazalnica - schr. Morskie oko

odjezd vlakem 5.25 z Trínice směr Poprad. Ve vlaku jsme se sešli, každý jel z jiného místa. Byli jsme z různých měst- z Ostravy, Frýdlantu, Těšína, Hrádku, Trínice, Milíkova... měli jsme 2 kupé. Jelo nás celkem 10. Cesta ubíhala celkem rychle. Karel,

Jirka a Standa šli na Mořské Oko přes Rysy, takže nás ve Štrbě opustili a sešli jsme se s nimi až večer. My ostatní jsme pokračovali vlakem až do Popradu. Zde jsme nasedli na autobus a pokračovali do Lysé Polany.

Nejprve jsme měli v plánu použít koňský povoz, který nás zaveze na Mořské oko. Jenže byly takové fronty..., tak jsme se rozhodli, že půjdeme pěšky. Cesta nám trvala něco přes 2 hodiny. Ale šlo se nám báječně i s batohy na zádech. Cesta sice vedla po asfaltce, ale rozhledy kolem byly velice pěkné, což nám

zpříjemňovalo cestu. Asi po 2 hodinách jsme dorazili na Mořské Oko. Dost nás překvapilo množství lidí, které tady bylo. Neměli jsme si u vody ani kam sednout. Tak jsme se raději nejdříve šli ubytovat. Na pokoji nás spalo celkem 16. Byly to takové „pryčny“ vedle sebe. Takové spartánské podmínky.

Pojedli jsme, trochu si odpočinuli po první túře s batohem a asi po hodině jsme vyrazili směr vysoké hory....přesněji

Czarnemu Stawu a ještě výš až kam se dalo...Na Czarnem Stawu jsme potkali ostatní účastníky výpravy, kteří šli přes Rysy. Říkali, že sestup z Rysů byl dosti náročný. Od Czarneho Stawu jsme pokračovali ještě výš, až kam se dalo. Jirka došel až na hřeben, ale my ostatní se vrátili, abychom došli do tmy k chatě. Byla to nádhera takhle být v lůně hor, nádherné skály, jezero... Večer jsme tam seděli téměř úplně sami. Teprve teď jsme si to mohli pořádně vychutnat. Prostě vysoké štíty kolem nás... Budeme spát přímo uprostřed nádherných velehor. No co si člověk může přát více...Noc byla taková zvláštní, no bylo nás tam dost. Pořád zvonily něčí mobily. Můj asi čtyřikrát.

2. den

trasa: schr. Morskie oko – Spiglasowy wierch - Zawrat - schr. Murowaniec

Ráno nás vzbudilo nádherné ráno, sluníčko... Hned jsme se šli podívat k jezeru a po snídani vyrazili na první přechod. Přechod prvního hřebene byl velice příjemný. Navštívili jsme

vrchol Spiglasowego wierchu (Hrubý štít)... kochali se nádhernými rozhledy. Sestup byl kousek po řetězu, ale dalo se... Ocitli jsme se mezi jednotlivými hřebeny. Nádherné údolí, vařili jsme zde kafičko, polévku. No byla to nádhera, že se to vůbec nedá popsat. No ale věděla jsem, že nás čeká nějaká horší věc, a to přechod přes sedlo Zawrat. Což je začátek Orla Piercz...No a taky to byl děs (pro jiné prý краса). Naštěstí mi Jirka vzal krosnu, ale i tak to byl pro mě šílený stresující zážitek. Sestup trval snad hodinu. Viseli jsme kolmo ze stěny dolů. No dost jsem se bála, ať se „nestresnu“, Jirka musel pak být na mě trochu ostřejší, aby mě „uklidnil“, nebo spíš, ať se spíše rozčílím, hlavně nechytout stres a křeč. No a podařilo se a přece jen jsme to zvládli. Ale pro mě, „již nikdy více...!!!“ Všichni

nás již čekali na chatě Murowianec. Tady jsme měli pokoj jen pro naši výpravu, tak to bylo fajn. Lidé spali po chodbách. Bylo fajn, že jsme měli ty postele. Spalo se výborně.

3. den

trasy: a) Orli perc

**b) Murowaniec- prz. Karb –
Koscielec – Karb – schr. Murowaniec**

Další den byl odpočinkový. Nedělali jsme přechod. „Skalní muži“ dělali přechod OrlaPiercz. Druhá skupina šla na Koscielec. To byl strašlivě špičatý kopec. Šlo se fajn, ale pořád výš a výš. Těsně před vrcholem to bylo spíše jak pro horolezce. No a já už dál prostě nevylezla. Nakonec se Jenda vrátil. Pomohl mi dojít na vrchol. Jenže tam to byla taková malá plošinka, no úplně jsem začala chytat závrať, tak se mnou Jenda musel jít zase zpátky. Dovedl mě do míst, kde už jsem strach neměla a zase se vrátil na vrchol. Jenže sotva došel, tak už dolů chtěla jít i Bětka, takže si chudák moc vrcholu neužil. Já šla pak už do údolí. Poté jsem si vyšlápla na sedlo Swinica a šla hřebenem na Kasprowy Wierch. Ostatní šli s dětmi do chaty a dali volný program. Na Kasprowem Wierchu to bylo super. Naši „Vlci“ – Karel a Standa zde už byli včera.

Byly odsud nádherně vidět hřebeny, snad 8 hřebenů. Cítila jsem se nesmírně šťastná. Opravdu překrásné hřebeny zalité večerním sluníčkem. Došla jsem téměř za tmy. Ale pamatovala si Jendův příkaz, že do 20 hodin musíme být všichni u chaty.

4. den

trasa: *schr. Murowaniec - Kasprowy wierch - (Giewont) Malolacniak - Ciemniak - schr. Ornak*

No a dnes nás čeká přechod přes Červené Vrchy. Dnes nás přivítala mlha. Přesto ale vyrážíme na Kasprowy Wierch. Je zima, už oblékáme zimní věci, bundy, rukavice....Trošinku se po cestě počasí vyjasňuje. Chvilinku prší, pak zase je sluníčko....Cesta vede přes různé vrcholy, trošinku jsou rozhledy. Někteří zvládají i Giewont. Už zase svítí sluníčko, tak ležíme odpočíváme...

Ale ještě máme před sebou 4 hodiny cesty. Taky jsem uvažovala o tom, že půjdu na Giewont. Ale rozmluvili mi to, že jsou tam řetězy a ještě dlouhá cesta před námi. A taky že jo. Vždyť jsme opět došli za tmy. Navíc nás chytil déšť, a poslední hodinu jsme celou mokli. Promokli jsme celkem dost, i když jsme měli pláštěnky. Noc jsme měli na chatě Ornak. Naštěstí nám ještě dali najíst. A bylo to místo, kde opravdu „Lišky dávají Dobrou noc“. Večer k chatě liška přišla a máme ji vyfocenou. Spalo nás 7 na jednom pokoji a 3 Schulzovi na jiném. Celkem byla na pokoji legrace, protože mě kluci učili jak správně vycpat boty toaletním papírem. Měla jsem je totálně mokré.

5. den

trasa: *schr. Ornak – Ráčkova dolina*

Poslední den. Čekáme, jestli přestane pršet. A přestalo. Takže chceme přejít na Slovenskou stranu. Jenže na hřebenu nás chytá liják, vichr, mlha. No to jen abychom si nemysleli, že je v horách jenom krásné počasí. Jdeme v tomhle šíleném počasí. Je to dosti strašidelné. Pořád jdeme dál a dál, výš a výš. Máme strach, ať nás nepotká straz graniczna. Je celkem zima, na

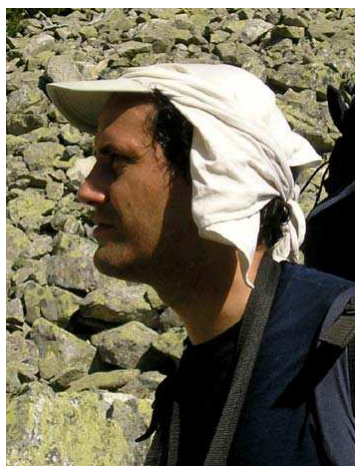
kamenech to klouže. Zjišťuji , že mám úplně blbou pláštěnku, naprosto nepoužitelnou pro tyhle přechody a takové počasí.. No ale šťastně přecházíme na Slovenskou stranu. Trošinku se počasí umoudřuje, prší méně, ale vytrvale.....Sušíme se v salaši v Ráčkové dolině. Vaříme kaši a kafe. A pak zase jdeme a jdeme... Autobus jede kolem 15.30, jsme totálně mokří, promoklo všechno , i nepromokavé boty. Představa, že v tomto mokřém oblečení budu do noci mě moc netěší, ale co se dá dělat. Prostě jdeme a jdeme. Prší a

prší, jdeme další 4 hodiny. Naším cílem byl hotel Esperanto. Konec našeho 5 denního putování.

Dáváme si čajík, halušky, pohár, ..no každý podle svých představ. Jendovi se nějak udělalo špatně, málem chtěl na Slovensku zůstat, ale nakonec cestu autobusem přežil a vlakem jsme s několika přestupy dojeli šťastně zpátky do Trince. Ve vlaku hoši koupili několik rumů a tak pijeme a pijeme, hlavně pro zahřátí. Všichni jsme v mokřém, tak se aspoň zahřát vnitřně. Máme bezvadnou náladu....

Vůbec jsem na tomto zájezdu zjistila moc zajímavých věcí. Že jsou nutné instantní polévky, kafe, cukr. Chybělo mi mnoho důležitých věcí ale naši „rytíři“ byli opravdu pozorní a vždy mi se vším pomohli....Standa měl dokonce i citrónku. Všichni měli vařič, takže nebyl problém uvařit cokoli na túře, když jsme narazili na potůček. Každý odměřoval své zásoby, například krajíce chleba, ať jich není málo, ale taky ne moc, neboť veškerou zátěž taháte na zádech. Zažila jsem zde úplně jiný život. Život v přírodě s určitými zásobami, které postupně dochází a pak je člověk rád, že mu na chatě prodají krajíček chleba. Člověk si váží každého kousíčku chleba, jedné instantní polévky..., jedné lžičky kávy a jednoho pytlíčku čaje....To je opravdu neuvěřitelné, jak člověk změní své potřeby a zjistí, co vlastně ke svému životu potřebuje...Jak člověk někdy plýtvá s potravinami! a tady – kupuji si krajíčky chleba a rozpočítávám, ať jich není málo nebo moc.....A to jsme měli možnost dokupovat na chatách. Ale kdyby nebyly, tak asi mi budou zásoby chybět. Některým zásoby vyšly přesně, už jsou zvyklí, vědí co se na přechodu potřebuje. Třeba kafe, cukr, sypat do krabiček od multivitamínů... Každý papír je zátěž a banány se nedávají dospod naplněného batohu! Byla to škola života, ale velice příjemná a byli jsme blízko přírodě a byli šťastní.....

Někteří účastníci:

Dalších 197 fotek najdete na: http://www.outdoor.wantulok.cz/2006_PTatry_v2/index.htm